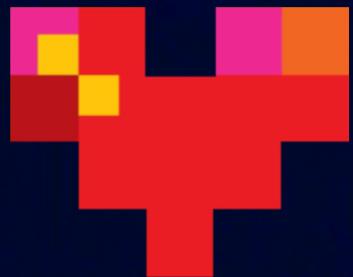

regina hübner

loving

CYFEST 16
HayArt Centre

7a Mashtots street · Yerevan · Armenia

16 November - 1 December 2024

ARTIST'S STATEMENT ON LOVING

On a special day, I was sitting on my terrace in Rome, while I noticed the half-moon in a very rare vertical position. I observed the moon's slow crossing over what seemed to me "my sky" and I started to think about love and time. In my eyes, that image was dramatically beautiful. It was that, what Love meant for me in this very moment: It is slow, it seems long. It is short. The artistic work, which came out from that experience is the video, I've called loving.

Regina Hübner, 2016.

LOVING AT CYFEST 16: Archive of Feeling. A Journey – HAYART CENTRE

Regina Hübner exhibits loving at CYFEST 16: Archive of Feelings. A Journey at the HayArt Centre in Yerevan.

loving - It is slow, it seems long. It is short. The video shows the half-moon during its real-time moving across the sky, observed on a certain date and from a specific point on our globus as a symbol of Love under personal perception and the passage of time. At Cyfest 16, the visitors are involved by writing love-letters.

loving at HayArt Centre, the main venue of the festival, relates to the local context and to the architecture of the 1985 *béton brut* building, also known as the "Guggenheim of Yerevan". The *Ambientation* is composed by a video-projection directly onto the concave concrete-wall, an environment with desk, chair, lamp, paper-sheets and pen placed on the platform in one of the HayArt Centre's "petals" and by a participative act, in which the visitors are invited to sit at the desk, to write a love-letter and to leave it in the drawer. The participative act includes the intimacy of the visitors with attention on their handwriting and the visual aspect of the Armenian script. Feelings and the collected love-letters become part of the artwork.

The exhibition includes a *Meeting* with Regina Hübner and curator Gabriel Soucheyre, in dialogue with the audience. The brochure contains the artist's statement, info and biography by R. Hübner, the analysis text *Take me to the moon (I see who I am)* by G. Soucheyre, in Armenian, English and German, and images of the ambientation and the love-letters.

loving is an iconic video of Hübner's œuvre and was shown in different ambientations, beside CYFEST 16 Yerevan. For example, in 2024 at Nuit de L'Image Européenne Clermont-Ferrand; in 2020 at ADAF Athens, Gamma Festival Moscow, Analog Room Dubai; in 2019 at Auckland Live Digital Stage, Vilnius National Museum, Čiurlionis National Museum of Art Kaunas, Mandel Center Tel Aviv, Over the Real Lucca, FIAV Casablanca, FIVAC Camaguey, VIDEOFORMES Hybrid and Digitals Arts Festival Clermont-Ferrand; in 2018 at Nuit Blanche Paris, Dinzlschloss Villach; in 2017 at change + partner contemporary art Bracciano/Rome, Festival Fulgor Arezzo, WAC CAPC Bordeaux, TIME is Love.10 with ADDIS Addis Abeba, Strangoscope Florianópolis, ZKM Karlsruhe, FIVAC Camaguey, Mcube Lalitpur, Artspace Tel Aviv, Plymouth University, Sofia Underground; a.o.

HAYART CENTRE: 7a Mashtots Ave., Yerevan, Armenia. 16 Nov – 1 Dec 2024, Mon–Sun 11–19

Regina Hübner, *loving*, 2016/2024: Ambientation with single channel video *loving*, HD colour, ambient sound, real time, 7 min, loop; Environment with desk, chair, lamp, paper sheets and pen; Participative act of the visitors writing a love-letter and leaving it in the drawer. Exhibition curated by VIDEOFORMES/Gabriel Soucheyre.

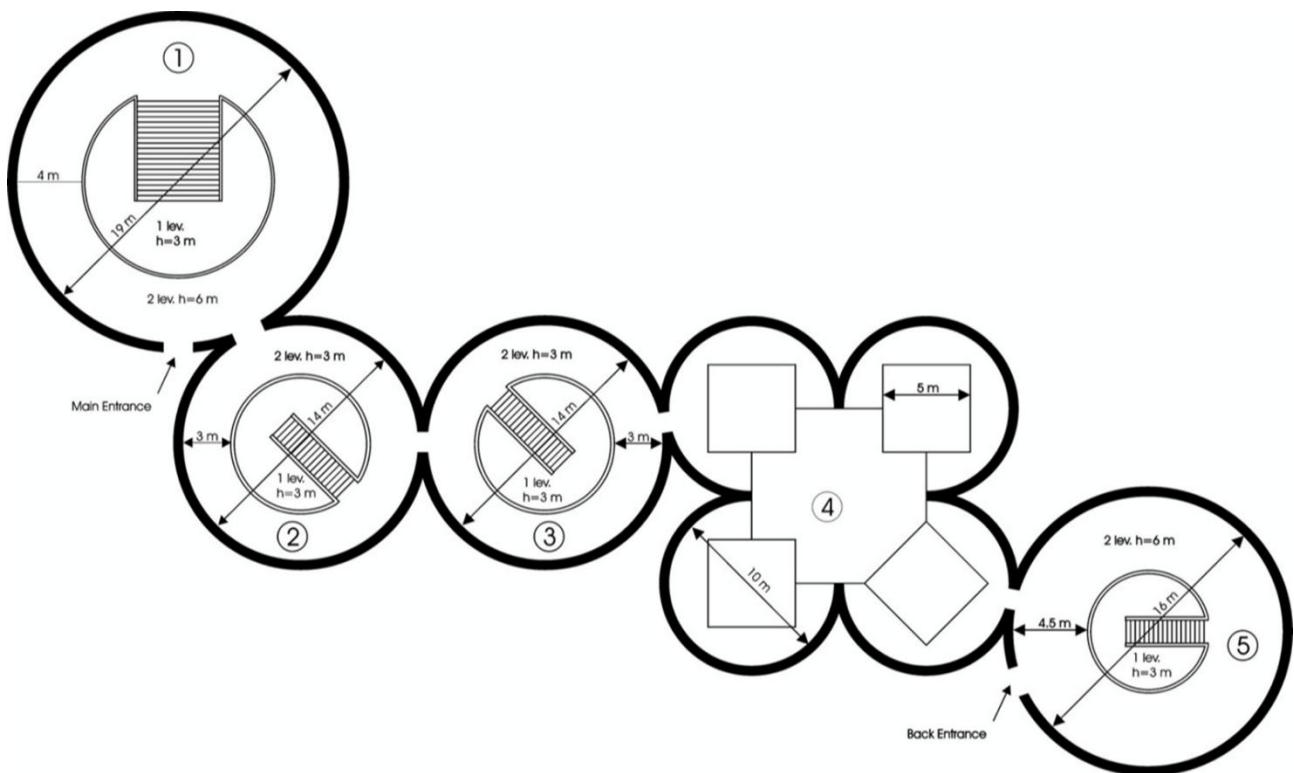
OPENING NIGHT: 16 November 2024, 6 pm.

MEETING: 17 November 2024, 11 am. Regina Hübner and Gabriel Soucheyre in dialogue with the visitors.

BROCHURE: Artist's Statement, Information and Biography by Regina Hübner; Art-analysis text by Gabriel Soucheyre; Images of the ambientation and the love-letters. Translations: Armenian (Susanna Pilosyan, editor Nare Sahakyan), English (Kevin Metz), German (Regina Hübner). Brochure supported by Austrian Embassy Tbilisi.

CYFEST 16: Archive of Feelings. A Journey: 13 November - 1 December 2024 in Yerevan, Armenia.

CYFEST International Media Art Festival, founded in 2007 and one of the biggest in Eastern Europe, examines the dialogue between various visual languages and technology cultures. Each year, its program includes several exhibition projects, sound art, video and educational programs. As one of the world's few nomadic cultural events, the festival projects are presented at leading cultural institutions around the world. Organiser CYLAND Foundation Inc.

Planimetry HayArt Centre

CYFEST 16: Archive of Feelings. A Journey

TAKE ME TO THE MOON (I'LL SEE WHO I AM) – GABRIEL SOUCHEYRE

In Regina Hübner's work, everything seems simple, obvious.

So in *loving*, a single-screen video installation, the viewer first sees a huge, solid blue image. In the background soundscape are sounds that rise from a busy street. Suddenly, two half-moons appear in what becomes a sky, entering the screen from the right and left. They appear vertically – which is quite rare – and move slowly towards each other. For a moment, they cover each other and form a perfect whole. The journey does not stop however, and they move away from each other until they leave the screen as they entered it.

Simplicity, emotion, empathy, meditation... all these feelings, these states, and probably other underlying ones, pass over the viewer. He receives an image that is addressed to him, an improbable image that really acts as... a mirror. Watching this show, we experience a suspended moment where reality mixes with the surreal and gives us pause to think, to feel differently, and to reexamine our vision of the world, therefore our vision of us, what we are and what we are not.

We find in *loving* the attraction of Regina Hübner for this fascinating object that is the mirror: who looks at what or whom? Does the mirror exist only by its reflection of a sometimes distorted reality? What is on the back of the mirror? What matters: the reflected object? Its reflection?

In *loving*, Regina Hübner also employs another artifice that she uses quite often, the composite image, the digital collage, or simply two inverted images that are superimposed to give life to a third image, always improbable but which always makes sense. There is certainly, in this extremely simple gesture, a powerful reminiscence of the initial gesture of the sculptor that was the artist, this desire to give meaning through form.

Thus, these two half-moons that seek out each other, as if attracted or fascinated, reach the perfect form, that of two halves that have found themselves, have completed each other, united in a moment of ephemeral grace, but who will also soon disunite and move away from each other. Here we recognize quite easily a metaphor of love affairs. Moreover, the artist reveals that this work is the answer to a personal questioning.

This light that reaches the viewer and in which he is immersed, leads him to a state of altered consciousness, a state of weightlessness that is reminiscent of that felt at the spectacle of the character who freezes in the middle of a jump into the *reflecting-pool*^[1] by Bill Viola. These timeless images, outside of reality, aim to impact the viewer, to let him imagine

another world, a superimposed universe, just like in Haruki Murakami's novel *1Q84*^[2] in which two moons coexist every now and again, each moon refers to a slightly different world. If in this novel it is also a question of the difficulty of the relationship with the world and with others, in *loving* there is furthermore this quest for universality to which is added a consuming fascination for the universe in which humans are "lost". In another of her works, this concept is expressed by one of the twenty-one *Protagonists* who participate in *Anonymous dedicated to Vally*^[3]:

*Poiché la luna è cielo a noi e noi alla luna,
che cosa ci accomuna,
se non il desiderio che ci fa specchio,
e insieme ci consuma?*

*Because the moon is heaven for us and we for the moon,
what do we have in common,
if not this desire in which we each gaze at our own reflection
and we consume ourselves?*

Regina Hübner is not a video artist as we understood them to be from the 60s to the 90s, a period of emergence, artists who have chosen or experimented only in this medium: Nam June Paik, Steina and Woody Vasulka, then the generation of Bill Viola, Gary Hill, John Sanborn, Thierry Kuntzel and many others.

She is above all a transdisciplinary contemporary artist who adjusts the media according to her journey, her encounters and the adequacy of the medium in relation to the concept, to the story that gives birth to the work.

Drawing, experimental photography, captured or live performances, objects/subjects and... video are the media she uses. But what in all likelihood defines her best is her journey as a woman whose artistic creations are the expression of a singular life in which precision and concision give her work the universal dimension that we receive and perceive. It is this dimension that reveals the quality of Regina Hübner's approach. She sometimes describes her approach as that of the person who, with each question that life asks her, seeks the answer and eventually finds it in a field of clover where she picks the one that has four Leaves!

Simplicity is certainly characteristic of Regina Hübner's work. We have touched with our eyes, we have been touched by this image, and we have the feeling that everything has been said about the question of this feeling and its relation to the temporal dimension.

During the suspended time of this show, we are given to live an experience of which we know only the real duration, that of the time of the video but which, seemingly, could be something different, something very personal.

Gabriel Soucheyre, August 2018

Translation French/English, Kevin Metz, 2018.

First published on occasion of *Regina Hübner - loving - Nuit Blanche Paris 2018*, 2018.

Gabriel Soucheyre, curator, vlogger, videographer, editor of *Turbulences Vidéo* (quarterly magazine), director of Galerie de l'Art du Temps and, since 1984, of *VIDEOFORMES International Hybrid and Digital Arts Festival*, Clermont-Ferrand.

[1] *The Reflecting Pool*, Bill Viola, video, 1977-79

[2] *1Q84*, Haruki Murakami, novel, 2011/2012

[3] *Anonymous dedicated to Vally*, 21 *Protagonists*, text-transcription, video, audio, book *Anonymous Regina Hübner* and symposia, Regina Hübner, 2000/2003

TAKE ME TO THE MOON (I'LL SEE WHO I AM) – GABRIEL SOUCHEYRE

Ինձ տար լուսին (կտեսնեմ՝ ով եմ) - Գաբրիել Սուշեյրը

Ոեգինա Յյուբների գործի մեջ ամեն ինչ թվում է պարզ, ակնհայտ: Այդպես է նաև *սիրելով* միաեկրան վիդեո ինստայցիայում, երբ դիտողը հենց սկզբում տեսնում է հսկայական, ամբողջությամբ կապույտ պատկեր: Յտին պյանում ինչում են ծայսեր, որ գալիս են բանուկ փողոցից: Յանկաք երկու կիսալուսիներ են հայտնվում այս երկնքում՝ աջից և ձախից մտնելով Եկրան: Նրանք հայտնվում են ուղղահայաց, ինչը բավական հազվադեպ է, և դանդաղ շարժվում են միմյանց հանդիման: Մի պահ սրանք համընկնում են՝ կազմելով մի կատարյալ ամբողջություն: ճանապարհորդությունը, սակայն, չի դադարում, և կիսալուսիները հեռանում են միմյանցից՝ դուրս գալով Եկրանից ինչպես և հայտվել են:

Պարզություն, գգացմունք, կարեկցանք, մտորում... այս բոլոր գգացմունքները, այս վիճակները և, հավանաբար, թաքնված ուրիշներ, անցնում են դիտողի միջով: Նա ընկալում է մի պատկեր, որն ուղղված է իրեն. անհավանական մի պատկեր, որն իսկապես գործում է որպես... հայելի: Դիտելով այս ներկայացումը՝ մենք ապրում ենք կասեցված մի պահ, երբ իրականությունը միախառնվում է սյուրուեալի հետ՝ դադարի պահ ընծայելով մեզ՝ մտածելու, այլ կերպ զգալու և վերանայելու համար աշխարհի մեր տեսլականը և հետևաբար նաև մեր մասին տեսլականը, թե ինչ ենք մենք և ինչ չենք: *Սիրելով* -ի մեջ մենք տեսնում ենք Ոեգինա Յյուբների հետաքրքրվածությունն այս յուրօրինակ առարկայի նկատմամբ, որ հայելին է. ով ինչին էնայում կամ հմայ: Արդյո՞ք հայելին գոյություն ունի միայն երեսն աղավաղված իրականության իր արտացոլմամբ: Ինչ կա հայելու հետևում: Ինչն է կարևոր՝ արտացոլված օրիմկութ, թե՞ որուա արտացոլանքը:

Սիրելով-ում Ոեգինա Յյուբները նաև օգտագործում է մեկ այլ ինարք, որը նա բավական հաճախ է բանեցնում. միացյալ պատկեր, թվային կոլած կամ պարզապես երկու շրջված պատկերներ, որոնք մակադրված են երրորդ պատկերին կյանք հաղորդելու նպատակով. պատկեր, որը միշտ անհավանական է, բայց և իմաստալից: Այս չափազանց պարզ ձևում անշուշտ քանդակագործի սկզբնական ժեստի մի հզոր հիշեցում կա, երբ արվեստագետը ձևի միջոցով արտահայտում է իմաստը: Այսպիսով, միմյանց փնտրող, իրարով հիացած այս երկու կիսալուսիները հասնում են այն կատարյալ ձևին, երբ երկու կեսեր գտնում են, լրացնում միմյանց՝ հպանցիկ մի պահի միավորվելով, բայց նաև շուտով բաժանվում և հեռանում միմյանցից: Այստեղ հեշտությամբ ճանաչելի է սիրային հարաբերությունների փոխաբերությունը: Ավելին, արվեստագետը բացահայտում է, որ այս աշխատանքն անձնական հարցադրման պատասխանն է:

Լույսը, որ համում է դիտողին և որի մեջ նա ընկդմվում է, վերջինիս տանում է դեպի փոփոխված գիտակցության, անշօռության վիճակ: Սա հիշեցնում է Բիլ Վիոլայի այն կերպարին, որ գործողության մեջտեղում սառչում է Արտացոլող ավազանի մեջ ցատկելիս[1]: Այս հավերժական, իրականությունից դուրս պատկերները նպատակ ունեն ազդել դիտողի վրա, թույլ տալ նրան պատկերացնել մեկ այլ աշխարհ, մի տիեզերք, ինչպես Յարուկի Մուրակամի 1Q84 [2] վեպում, ուր երկու լուսիններ գոյակցում են՝ յուրաքանչյուրը լինելով մեկ այլ աշխարհի մաս: Եթե այս վեպում նույնպես խոսքը աշխարհի և ուրիշների հետ հարաբերությունների դժվարության մասին է, ապա սիրելով-ում կա նաև ունիվերսալության որոնում, որին ավելանում է տիեզերքի հանդեպ կլանող հիամունքը, որում մարդիկ «կորել են»: Նրա մեկ այլ ստեղծագործության մեջ այս գաղափարը արտահայտված է քանի գլխավոր Դերոսներ-ից մեկի կողմից, ով մասնակցում է *Anonymous dedicated to Vally*-ում [3]:

*Poiché la luna è cielo a noi e noi alla luna,
che cosa ci accomuna,
se non il desiderio che ci fa specchio,
e insieme ci consuma?*

Որովհետև լրաինը մեզ համար դրախտ է, իսկ մենք՝ լրասի համար,
ինչ ընդհանուր բան ունենք,
եթե ոչ այս ցանկությունը, երբ յուրաքանչյուրս նայում ենք մեր արտացոլմանը
ու սպառում ինքներս մեզ:

Ոեգինա Յյուլըները այնպիսի վիդեոարտիստ չէ, ինչպիսին մենք պատկերացրել ենք 60-ականներից մինչև 90-ականները միջնորդ առաջացման շրջանում, երբ այնպիսի արվեստագետներ, ինչպիսինք եին Նամ Չուն Փայքը, Սթեփի Վասուլկաները, իսկ անուհետև նաև Բիլ Վիոլան, Գարի Յիլը, Զոն Սենքորնը, Թիերի Կունցելը և շատ ուրիշներ փորձարկումներ եին անում միայն այս միջնորդում: Նա, նախևառաջ, ժամանակակից տրանսդիցիպիլար արվեստագետ է, ով միջնորդ հարսարեցնում է իր անցած ճանապարհին, իր հանդիպումներին և հղացքի համարժեքությանը, ստեղծագործության ծնունդ առնող պատմությանը: Նկարչությունը, փորձարարական լրասնկարչությունը, նկարահանված կամ կենդանի փերֆորմանները, օբյեկտները/սուբյեկտները և... վիդեոն այն մերժաներն են, որոնք նա օգտագործում է: Բայց այն, ինչ, ամենայն հավանականությամբ, սահմանում է նրան լավագույնս, դա նրա ճանապարհորդությունն է որպես կին, որի գեղարվեստական ստեղծագործությունները եզակի կյանքի արտահայտություններ են, որտեղ ճշգրտությունն ու հստակությունը տայիս են նրա աշխատանքին այն համընդիանուր չափումը, որը մենք ստանում և ընկալում ենք:

Յես այս չափումն է բացահայտում Ոեգինա Յյուլըների մոտեցման որակը: Նա երբեմն նկարագրում է իր մոտեցումը որպես այն մարդու կեցվածք, ով կյանքի յուրաքանչյուր հարցին փնտրում է պատասխան և ի վերջո գտնում է այն երեքնուկի դաշտում, որտեղ ընտրում է այն մեկը, որն ունի չորս տերև:

Պարզությունը, անշուշտ, բնորոշ է Ոեգինա Յյուլըների ստեղծագործությանը: Մենք դիմանել ենք մեր աչքերով, մեզ հուզել է այս պատկերը, և մենք ունենք այն զգացողությունը, որ ամեն ինչ ասվել է այս զգացողության հարցի և դրա առնչության ժամանակավոր չափման մասին: Այս ներկայացման կասեցված ժամանակահատվածում մեզ տրվում է ապրելու մի փորձ, որի հրական տևողությունը միայն տեսահոլովակի ժամանակահատվածն է, բայց որը, հրականում, կարող է տարբեր լինել ու շատ անձնական:

Գաբրիել Սուշեյր, օգոստոս 2018

Translation English/Armenian, Susanna Pilosyan, editor Nare Sahakyan, 2024.

First published on occasion of Ոեգինա Յյուլների – սիրելով-ի կապակցությամբ, Nuit Blanche Paris 2018թ., 2018

Gabriel Soucheyre, curator, vlogger, video artist, editor of Turbulences Vidéo (quarterly magazine), director of Galerie de l'Art du Temps and, since 1984, of VIDEOFORMES International Hybrid and Digital Arts Festival, Clermont-Ferrand.

[1] Արտացոլող ավազան, Բիլ Վիոլա, Վիոլա, Վիոլետ, 1977-79 [2] 1Q84, Յարուկի Մուրակամի, Նովել, 2011/2012

[3] Anonymous dedicated to Vally, Ուգինա Յյուլներ, 21 Protagonists, ստեղծագործությունների համար, Վիլմոն, 2000/2003

TAKE ME TO THE MOON (I'LL SEE WHO I AM) – GABRIEL SOUCHEYRE

Bring mich zum Mond (Ich werde verstehen, wer ich bin) – Gabriel Soucheyre

In Regina Hübners Werk scheint alles einfach, offensichtlich.

So sieht der Betrachter in *loving*, einer single-channel Videoinstallation, zunächst ein riesiges, einfarbiges blaues Bild. Im Hintergrund erklingen Geräusche, die von einer belebten Straße heraufklingen. Plötzlich erscheinen zwei Halbmonde in dem, was zu einem Himmel wird, und dringen von rechts und links in den Bildschirm ein. Sie erscheinen vertikal – was ziemlich selten ist – und bewegen sich langsam aufeinander zu. Für einen Moment überschneiden sie sich und bilden ein perfektes Ganzes. Die Reise endet jedoch nicht, und sie entfernen sich voneinander, bis sie den Bildausschnitt so verlassen, wie sie ihn betreten haben.

Einfachheit, Emotion, Empathie, Meditation all diese Gefühle, diese Zustände und wohl noch andere, die zugrunde liegen, ziehen über den Betrachter hinweg. Er erhält ein Bild, das an ihn gerichtet ist, ein unwahrscheinliches Bild, das in Wirklichkeit als... Spiegel fungiert. Beim Betrachten dieses Schauspiels erleben wir einen Moment der Schwebe, in dem sich die Realität mit dem Surrealen vermischt und uns zum Nachdenken, zu einem diversen Fühlen und zum Überdenken unserer Weltanschauung und somit unserer Sicht auf uns selbst, was wir sind und was wir nicht sind, anregt. In *loving* finden wir die Anziehungskraft, die dieses faszinierende Objekt, der Spiegel, auf Regina Hübner ausübt: Wer betrachtet was oder wen? Existiert der Spiegel nur durch seine Reflexion einer manchmal verzerrten Realität? Was befindet sich auf der Rückseite des Spiegels? Was zählt: das reflektierte Objekt? Sein Spiegelbild?

In *loving* verwendet Regina Hübner auch ein anderes Artefakt, das sie recht häufig verwendet, nämlich das zusammengesetzte Bild, die digitale Collage oder einfach zwei umgekehrte Bilder, die übereinandergelegt werden, um ein drittes Bild zu erschaffen, das zwar immer unwirklich ist, aber immer Sinn ergibt. In diesem äußerst einfachen Vorgehen steckt sicherlich eine starke Reminiszenz an die ursprüngliche Geste der Bildhauerin, die die Künstlerin war, dieses Verlangen, durch die Gestalt Bedeutung zu verleihen.

So erreichen diese beiden Halbmonde, die einander suchen, als wären sie voneinander angezogen oder verzaubert, die perfekte Form zweier Hälften, die sich gefunden haben, sich ergänzt haben und in einem Moment flüchtiger Anmut vereint sind. Doch bald werden sie sich wieder trennen und voneinander entfernen. Hier erkennen wir leicht eine Metapher für Liebesbeziehungen. Darüber hinaus offenbart die Künstlerin, dass dieses Werk die Antwort auf eine persönliche Fragestellung ist.

Dieses Licht, das den Betrachter erreicht und in das er eintaucht, versetzt ihn in einen Zustand veränderten Bewusstseins, einen Zustand der Schwerelosigkeit, der an den erinnert, den man beim Anblick der Figur empfindet, die mitten in einem Sprung in den *reflecting-pool*^[1] von Bill Viola erstarrt. Diese zeitlosen Bilder außerhalb der Realität zielen darauf ab, den Betrachter zu beeinflussen, ihn eine andere Welt vorstellen zu lassen, ein überlagertes Universum, genau wie in Haruki Murakamis Roman *1Q84*^[2], in dem zwei Monde hin und wieder koexistieren und jeder Mond auf eine leicht andere Welt verweist. Wenn es in diesem Roman auch um die Schwierigkeit der Beziehung zur Welt und zu anderen geht, so gibt es in *loving* außerdem diese Suche nach Universalität, zu der eine verzehrende Faszination für das Universum hinzukommt, in dem sich die Menschen „verloren“ fühlen. In einem anderen ihrer Werke wird dieses Konzept von einem der einundzwanzig Protagonisten ausgedrückt, der an *Anonymous dedicated to Vally*^[3] teilnahm:

*Poiché la luna è cielo a noi e noi alla luna,
che cosa ci accomuna,
se non il desiderio che ci fa specchio,
e insieme ci consuma?*

*Da der Mond für uns Himmel ist und wir Himmel für den Mond,
was verbindet uns,
wenn nicht das Verlangen, das für uns Spiegel ist,
und uns zugleich verzehrt?*

Regina Hübner ist keine Videokünstlerin im Sinne der 60er bis 90er Jahre, einer Zeit des Aufbruchs, als Künstler sich ausschließlich für dieses Medium entschieden oder damit experimentiert haben: Nam June Paik, Steina und Woody Vasulka, dann die Generation von Bill Viola, Gary Hill, John Sanborn, Thierry Kuntzel und vielen anderen.

Sie ist vor allem eine transdisziplinäre zeitgenössische Künstlerin, die die Medien entsprechend ihrer Erfahrungen, ihrer Begegnungen und der Angemessenheit des Mediums im Verhältnis zum Konzept und zur Geschichte, aus der das Werk entsteht, anpasst. Zeichnung, experimentelle Fotografie, aufgezeichnete oder Live-Performances, Objekte/Subjekte und... Video sind die Medien, die sie verwendet. Aber was sie wohl am besten definiert, ist ihr Weg als Frau, deren künstlerisches Schaffen Ausdruck eines einzigartigen Lebens sind, in dem Präzision und Prägnanz ihrem Werk die universelle Dimension verleihen, die übermittelt und wahrgenommen wird.

Es ist diese Dimension, die die Qualität von Regina Hübners Ansatz offenbart. Sie beschreibt ihre Herangehensweise manchmal als die einer Person, die auf jede Frage, die ihr das Leben stellt, nach einer Antwort sucht und sie schließlich auf einem Kleefeld findet, wo sie das mit den vier Blättern pflückt!

Einfachheit ist zweifellos ein Merkmal von Regina Hübners Werk. Mit unseren Augen haben wir sie erfasst, von diesem Bild wurden wir ergriffen und wir haben das Empfinden, dass alles über die Frage dieses Gefühls und seiner Beziehung zur zeitlichen Dimension gesagt wurde.

Während der aufgehobenen Zeit dieser Aufführung erleben wir eine Erfahrung, deren wahre Dauer wir nur durch die Länge des Videos kennen, die jedoch scheinbar etwas anderes, etwas sehr Persönliches sein könnte.

Gabriel Soucheyre, August 2018

Übersetzung Englisch/Deutsch, Regina Hübner, 2024.

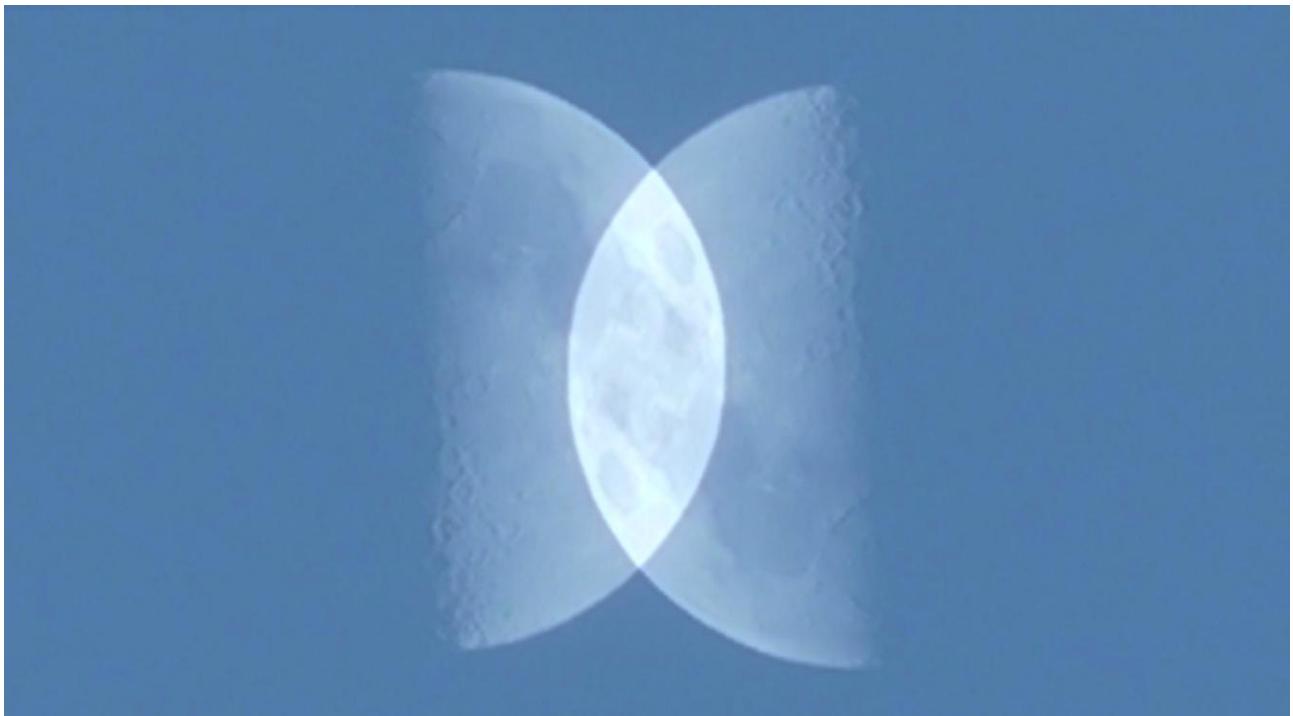
Erstmals publiziert anlässlich von *Regina Hübner - loving - Nuit Blanche Paris 2018*, 2018.

Gabriel Soucheyre, Kurator, Vlogger, Videokünstler, Herausgeber des vierteljährlichen Magazins *Turbulences Vidéo*, Leiter der Galerie de l'Art du Temps und seit 1984, des VIDEOFORMES International Hybrid and Digital Arts Festival, Clermont-Ferrand.

[1] *The Reflecting Pool*, Bill Viola, Video, 1977-79

[2] *1Q84*, Haruki Murakami, Roman, 2011/2012

[3] *Anonymous dedicated to Vally*, 21 *Protagonists*, text-transcription, Video, Audio, Buch *Anonymous Regina Hübner* und symposia, Regina Hübner, 2000/2003

BIOGRAPHY REGINA HÜBNER

Regina Hübner, born in Villach, lives in Villach, Austria, and Rome, Italy. Website reginahuebner.net. She graduated at the Ortweinschule in Graz in *Graphic-Design* in 1985 and, in 1990, at the Accademia di Belle Arti in Rome in *Sculpture*. Recent awards and recognitions include CALLIOPE Join the Dots, outstanding Austrian women in art and science by Austrian Ministry for European and International Affairs, in 2024; The Prize of Culture to the City of Villach in 2022; The Decoration of Honour in Gold to her birth town, in 2021. Ambassador of the Independent Republic of Užupis in 2023 and “Person of the Year for Culture”, elected by Kleine Zeitung Carinthia, in 2021. Winner of the competition Monument to Paul Watzlawick, in 2020. Guest Researcher at IMèRA Institute for Advanced Study of Aix-Marseille University with Perception of Self and Nonself in Life, in 2019.

She conceives long-term projects, that develop further, over time. Her artworks are interconnected across her whole œuvre yet maintaining their independency. Estimation and deep friendships have led to collaborations with personalities from visual art, literature, music, and science, including dialogues and symposia. She involves special key figures, the so-called *Protagonists*, where the individual destiny is put on a larger scale. Their contributions are constituent of the artwork itself, like in Anonymus dedicated to Vally and in Dear Cell or in still ongoing projects like relationships and reflection and absorption.

She uses different means and media, from experimental photography, video, subjects and objects, environment, sound, to performance, text and programs, including theorization and concept. The iconography is generated from reality; we see the slowing down, reversal, or mirroring of processes, where the moving image is used as an extension of the body into the dimension of time, as in melting or happen and unhappen. The filmic medium is used especially in themes focussed on time and ongoing processes, as pointed out in regina hübner/zeit by Arnulf Rohsmann: “... *regina hübner's ironic impetus is based on the overt reference to the reversal of a process as represented in the chosen medium of video. the system of reference changes from the philosophy of time to the level of communication. the transformation of a process – in this case dripping – from a physical to an electronic medium breaks open the closed system which is one of the conditions of entropy. ...*”

Arnulf Rohsmann, *regina hübner/zeit* (¹ 2005, Change + Partner 2001 – 2005, Rome, Italy and ² 2016, MMKK Museum Moderner Kunst Kärnten, Klagenfurt am Wörthersee, Austria. Translation German/English, F. Mered.

Themes and items often have (auto)biographical connotations and treat questions on communication, perception, relation, time, i.a., under the perspective of feelings and subjectivity or from the opposite and the contrary. She conceives long-term projects, that develop further, over time. Her artworks are interconnected across her œuvre of 40 years yet maintaining their independency.

The given context for artworks in public space and exhibitions is an important factor to her, which determines the characteristics of the whole, like in the monument KOMMUNIKATION-BEZIEHUNG-WIRKLICHKEIT zu Ehren von Paul Watzlawick or in her *ambientations* with videos, objects and environments, performative and participative acts, e.g. Zeit (time) and time and person. The unpredictable is considered and the work changes under specific circumstances, also with the same components. For example, the video loving in the ambientations at ZKM Karlsruhe, Nuit Blanche Paris, VIDEOFORMES Hybrid and Digital Arts or at the CYFEST 16 Yerevan.

loving, Nuit Blanche Paris, Église du Saint-Esprit, Paris, 2018.
View on apsis and main dome, diameter 21 m, height 33 m.

Solo and Main Exhibitions at Meno Parkas Gallery, Austrian Cultural Forum Rome, KAUNAS 2022 European Cultural Capital, VIDEOFORMES Hybrid and Digital Arts, MANIFESTA 13 The European Nomadic Biennial, Nuit Blanche Paris, Dinzlschloss Villach, MMKK Museum of Modern Art Carinthia, EXPO Milano, change + partner contemporary art Rome, La Notte Bianca Roma, MLAC Museo Laboratorio d'Arte Contemporanea dell'Università "La Sapienza" Rome, etc. See: Recent exhibitions.

Participations at festivals beside CYFEST 16 Yerevan, at IROMEDIA Tehran, BIM Buenos Aires, Užupis Film Festival, NOW & AFTER Moscow, OVER THE REAL Lucca, ADAF Athen, Goethe Institut Dubai, GAMMA Moscow, Analog Room Dubai, Auckland Live Digital Stage, FIAV Casablanca, FIVAC Cuba, Strangoscope Florianópolis, FVG Fotografia Udine, CAPC Bordeaux, TIME is Love.10, ZKM Karlsruhe, Sofia Underground, AMACI Rome, etc. Group exhibitions in Austria, Belgium, France, GB, Germany, Israel, Italy, Lithuania, USA.

Texts on her work, among others, by R. Annecchini, S. Lux, P. Mania, D. Mattis, L. Pratesi, A. Rohsmann, D. Scuderi, C. Sini, G. Soucheyre. Catalogues like *Dear Cell - Regina Hübner*, Austrian Cultural Forum Rome, 2023; *FOCUS#1, Perception of Self and Nonself in Life / Dear Cell / Regina Hübner*, IMÉRA Aix-Marseille Université, AMU, CNRS, Inserm, CIML Centre d'Immunologie de Marseille-Luminy, 2020; Portraits and Interviews at ORF Austrian Public Television and Web. Socialmedia: Website Instagram Facebook YouTube

Brochure published on occasion of Regina Hübner – loving – Cyfest 16, October 2024.

Images: *loving*, videotills, photographs. All by © Regina Hübner.

Underlined titles are linked to official websites.

Regina Hübner – *loving* – CYFEST 16

regina hübner

loving

CYFEST 16: Archive of Feelings. A Journey

HayArt Centre

16 Nov – 1 Dec 2024 · Mon – Sun · 11 – 19

7a Mashtots street · Yerevan · Armenia

OPENING NIGHT 16 November · 6 pm

MEETING with artist 17 November · 11 am

Regina Hübner and curator Gabriel Soucheyre

Ambientation with video, environment, participative act.

Brochure with Artist's Statement R. Hübner, Analysis Text G. Soucheyre.

Translated in Armenian, English, German. **Support** Austrian Embassy Tbilisi.

© Regina Hübner
reginahuebner.net

VIDEO
FORMES
HYBRID & DIGITAL ARTS

Austrian
Embassy
Tbilisi

